איזהו מקומן פרק חמישי זבחים נ.

מדקנא דבי רבי ישמעאל. כפרק ג"ש (לעיל דף מח.), ומה במקום שלא הושוו קרבן לקרבן ומוקימנא התם דקסבר ר' ישמעאל דבר הלמד בהיקש מחוץ ומלמד בקל וחומר: **בכנין אב.** מה מצינו [ב] שחילות הללו בקדשים נשחלו וחלבעה שחילות בכל מדה ומדה כגון דבר הלמד בהיקש מהו שילמד בהיקש וכגזרה שוה ובקל וחומר ובכנין אב ודבר הלמד בגזרה שוה מהו שילמד בהיקש ובג"ש וק"ו ובכנין אב [ג] ודבר הלמד בכנין אב מהו שילמד בכולן: **וליטעמיך.** לי משום הא כתביה ליתי מעולה דכתיב בה בהדיא: **שכן מכפרת כו'.** ואין לך לפרש שאילתייהו [א] מכלן: **מחדש [ב] לא אתיא כו'.** מילתא נאפיה נפשה היא ולאו למיפשט בעיין: **עולה [ג]** לגבי חטאת ואשם לא חשיבה כפרת עשה דידיה כפרה [ד]: **למדנו לאודוי.** מכלן בהיקש משלמים שבאה מן המעשר [ה] אם פירש כשעת נדרו ע"מ להביאה ממעות מע"ש: **שם שם.** בשלמים כתיב (דברים כז) וזבחת שלמים ואכלת שם ומעשר כתיב (שם יד) ואכלת לפני ה' אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגגך תירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יהוה אלהיך כל הימים.

דברים יד. כג

5. **ואת עור הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל כרעיו וקרבו ופרשו: והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה אל מקום טהור אל שפך הדשן ושרף אתו על עצים באש על שפך הדשן ישרף:**

ויקרא ד. יא-יב

6. **וערבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: והקריבו מן הבקר לעולה ריח ניחוח לה׳:**

ויקרא א. ה-ט

מוסף רש"י

מדאשכחן שלמים. דלחטאת קרבה לחודה שלמים דכתיב חוה שלמיו מה שלמים כשים מן המעשר אף חוה כשה מן המעשר אם ילדה (מנחות פא. מנחות יא.): **מעשר דגן חולין בעלמא הוא.** ומחולין למדין למד מן הגמרא (מכות יט.): **וקרבו ופרשו והוציא.** בתורת כ"ג כ"ב לה ואם עור הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל כרעיו ופרשו ונתנו אל מקום הדשן ושרפו אותו בעצים אשר יבערו אותם בדשן הדשן ישרף: **כשם שפרשו בקרבו.** שנאמר ואת עור הפר ואת כל בשרו, הקיש הוצאת עור לאחר קרבו ופרש, מה פרש קרבו אף בשרו בעורו, ומתיב והוציא ושרף מה הוצאה בשרו בעורו אף פרישתו כן (יומא סח.):

ליקוטים

סיכום הסוגיא דלמד מן הלמד בקדשים. ראה להלן דף נא ע"ב בליקוטים.

שיטה מקובצת

לא לבתוב צעונה באשם כו' לאמר הלהבא בתביה בו'. תימה דהיכי מצי למילף לענין נגע אם הא אינעבוי לאשמעינן דדבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש מדקאמר לעיל ולעולם חוזר ומלמד בכנין אב, ר"ל דמ"מ שפיר מיהת דלא פריב דחוזר ומלמד בכנין אב ס"ב לאמתוי לאשמעינן דאם לא מקרי מלמד לענין אב לא נמי דלא מקרי מלמד לענין נגע אם הא דלא מקרי מלמד לענין אב אינו אלא מדקאמר לעיל מי הלי מכרת, דבשלמא לענין נגע לא נמטוב לענין נגע בשאם ומתני' בקרבן קדשים מחמשה ליבא דמיקרי הכי דהא ג"ש חשיבא כתיב בעוביה כמו היקש דכתיב בחקים אשר (בשאמר) (ובחמור) אתו הטולה (ובחמור) (ובחמור) בז ח מי' פרק ע"ז מהלכות מעה"ק הלכה ח:

יז ב גדה מי' פ"ז מהלכות מעבד שי הלכה יב:

יח גדה מי' פרק י"ב מהל' מעה"ק הלכה כ:

ו מי' פ"ו שם הלכה כ:

תורה אור השלם

1. **וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה:**

ויקרא ז. יא

2. **אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן סלת מרבכת חלת בלולת בשמן:**

ויקרא ז. יב

3. **וזבחתם שלמים ואכלתם שם ושמחתם לפני יהוה אלהיך:**

דברים כז. ז

4. **ואכלת לפני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יהוה אלהיך כל הימים:**

דברים יד. כג

5. **ואת עור הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל כרעיו וקרבו ופרשו: והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה אל מקום טהור אל שפך הדשן ושרף אתו על עצים באש על שפך הדשן ישרף:**

ויקרא ד. יא-יב

6. **וערבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: והקריב מן הבקר לעולה ריח ניחוח לה׳:**

ויקרא א. ה-ט

עין משפט נר מצוה

מדרשא דבי ר' ישמעאל דבר הלמד בהיקש מהו שילמד בבנין אב אמר רבי ירמיה לא לכתוב צפונה באשם ותיתי מבנין אב מחטאת למאי הלכתא כתביה לאו למימרא דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בבנין אב וליטעמיך תיתי מבנין אב מעולה [א] מאי טעמא לא אתי משום דאיכא למיפרך מה לעולה שכן כליל חטאת נמי איכא למיפרך מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות הדא מהדא לא אתיא תיתי הדא מתרתי מהי תיתי לא נכתוב רחמנא עולה [ב] ותיתי מחטאת ואשם מה להנך שכן מכפרין לא נכתוב רחמנא בחטאת ותיתי מהנך מה להנך שכן זכרים לא נכתוב באשם ותיתי מהנך מה להנך שכן ישנן בציבור כביחיד דבר הלמד בגז"ש מהו [ג] שילמד בהיקש אמר רב פפא [ד]

(ד) וזאת תורת זבח השלמים [וגו'] [ה] אם על תודה [ו] למדנו לתודה שבא מן המעשר [ז] מדאשכחן שלמים דאתו ממעשר שלמים גופייהו מנא לן דכתיב [ח] שם [ט] א"ל מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא [י] מעשר דגן חולין בעלמא הוא א"ל אמר [יא] אמרה [יב] למד קדש ומלמד קדש דבר הלמד בג"ש [יג] מהו שילמד בג"ש [יד] אמר רמי בר חמא תניא [טו] [טז] סלת מרבכת למדנו [יז] לרבוכה [יח] שבאה סולת חלות מניין ת"ל [יט] חלות [כ] חלות [כא] רקיקין מניין ת"ל [כב] מצות אמר ליה רבינא [כג] ממאי דמצות מצות מחלות גמר דלמא ממאפה תנור גמר אלא אמר רבא [כד] תניא [כה] וקרבו ופרשו והוציא מלמד שמוציאו שלם יכול ישרפנו שלם נאמר כאן [כו] ראשו [כז] וכרעיו ונאמר להלן [כח] ראשו וכרעיו מה להלן ע"י ניתוח אף כאן על ידי ניתוח אי מה להלן בהפשט אף כאן נמי בהפשט תלמוד לומר וקרבו ופרשו מאי תלמודא א"ר פפא כשם שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו ותניא [כט] רבי אומר נאמר כאן עור ובשר [ופרש]

לא נכתוב רחמנא בעולה ותיתי מחטאת ואשם. פי' ולכתוב בהדיא לפון בחטאת ואשם [א] ואם תאמר ולכתוב בזבחי שלמי לבור ונילף עולה מיניהו וי"ל דאיכא למיפרך דמה לזבחי שלמי ציבור שכן זמן קבוע ועוד דחטאת לא אמי מיניה שכן זכרים ואשם [ב] שכן אינו בציבור וא"ת למה לי לאקושי לקמן (דף נה.) זבחי שלמי ציבור לעולה מיפוק לי בבנין אב וכי תימא לאשמועי' שהם קדשי קדשים כעולה הוי מצי למילף מדאתקש לחטאת [ג] וי"ל דאיכא למיפרך שכן תדיר כדמפרש [ד] כפרק תמיד נשחט (פסחים דף פה.) אי נמי מה לשם שלמים שכן אינן טעונין לפון ול"ת כפ"ק דשבועות (דף ט. וש"ס) דיליף שעיר דר"ח מעשיר אינון לאינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו דקאמר הואיל חה בא לזמן קבוע ובשעיר הנעשה בחון קאמר כדפיש התם בקינוטרס דאי מפינמי הוה ליה למיפרך שכן נכנס דמה לפני ולפנים ועוד דאדרבה נילף מעשיר המשתלח דמכפר בשאר עבירות אבל השתא אי ממילון גמר ניחא דדמו אהדדי עפי מעשיר המשתלח והשתא אי ממילון גמר ל"ל תפשוט דדבר הלמד בהיקש מחוץ ומלמד בכנין אב לחילון גופיה לא ידענא אלא מהיקשא דפנימי [ה] וי"ל דהא אמרינן התם דגילוי מילתא בעלמא הוא וא"ת ויהיו גמר בפ"ב דבילה (דף כ.) סמיכה בשלמי חובה בכנין אב בשלמי נדבה) [מעולה חובה] והא עולה חובה מכמשפט יליפא דהייהו היקש וי"ל דקושיא בעלמא הוא דפרין התם ממאי דבית הלל כו' דלמא מעולה חובה גמרי כלומר אם תימלי לומר דדבר הלמד בהיקש מחוץ ומלמד בכנין אב ועו"ק [ו] דהקומץ רבה (מנחות דף כח.) נאמר הכא מנחה והכא מלא ונאמר הכא מנחה והכא עניים מה עניים משל ציבור אף מלא משל ציבור ועניים גופייהו לא ידענן אלא מדאתקש למזבח דכתיב (ויקרא ו) על העניים אשר על האש אשר על המזבח מה מזבח משל ציבור וכו': **אם** [ז] **על תודה כו'.** הקשה ה"ר יעקב מאולינ"ש כפרק דם חטאת (לקמן דף לח.) וכפ' התודה (מנחות דף פב.) דאמר מה חטאת אינה באה אלא מן החולין למה לי הא שלמים ותודה שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין עוד קשה היכי יליף התם מחטאת כיון דאיכא שלמים ותודה דבאין מן המעשר אלא יפליגו בהיקשא דזאת התורה אלא דבר שיכול לנהוג בכל המזבחים בפסוק דמהאי טעמא מיבעי לן קרא בפ"ב דבילה (דף כ.) עולת [ח] חובה טעונה סמיכה ולא יפליגו מהיקשא דזאת התורה משום דסמיכה לא בעי בכולהו דבכור ומעשר לא בעי סמיכה כדתנן פרק שתי מדות (מנחות דף לב.) וי"ל דכל חובה מקשינן לחטאת מה חטאת דבר שבחובה ואינו בא אלא מן החולין [ט] דתמוכה מן החולין דאתקש לחטאת [ג] דלדידי מסת מלמד שאדם מביא הנגינות מן החולין למה לי אלא חובה היא ותיפוק לי מהיקש דקאמר התם דחגיגה באה נמי מן המעשר אינטרין מסת למימר דאינה באה הכל מן המעשר אלא מן החולין ומן המעשר מתרוייהו אי נמי משום דכתיב ובמיפיה דקרא סלקא דעתך לתמיה ממעשר להכי אינטרין מסת: **אמר אמרה.** [ט] ורבינו שמואל מפרש אימר אמרת שמא אתה רואה לומר שבשביל בעון קדש ורבינו מה גרים אמי אמרה ואמי שם חכם וביבמות פרק הערל (דף ק.) היינו דשמעינא [יא] ליה לאמי כל שממעני אמו לקוי וכבכתובות (דף מד.) אמר רבא תני אמי בתולת ישראל וא"ת דלמר בתולת גרים וא"ת דלמר זוטרא לא מיפשטינא בעיא וכסוף אלו מנחות (מנחות עו.) אמרינן לאמי חובה ומזירות נאות עשר עשר לאמי חובה בהדיא כתיב בהן פירוש דכתיב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה' ואמר בפרק התודה (שם דף עז.) נאמר כאן תרומה ונאמר להלן בתרומת מעשר תרומה מה להלן אחד מעשרה אף כאן אחד מעשרה ומזירות מהיקש דאמר מר על זבח חובת שלמיו גזיר פי' לכל דין לאמי חובה לעשרה קנין ירושלמית ואלי לוג שמן ושיהו נאות י' אלמלא דין דחובה אמיא בג"ש אחרת [יב] ומלמדת בהיקש [יג] ומו בהיכא שמעמא לעיל ולפנין דכל המנחות נאות עשר בכנין אב מלאמי חובה לאמיא בג"ש מתרומת מעשר ואם כן תפשוט דבר הלמד בג"ש מחוץ ומלמד בכנין אב ובהיכא שמעמא גופה פריך התם אי ס"ל דבר הלמד בג"ש מחוץ ומלמד בכנין אב נילף מהכיתם חולין הוא דקאמר הכא מעשר דגן חולין הוא ומיהו הך קשיא [יד] לרבינא דס"ל הכא בתר למד אחולין ובסמוך אמרינן מיקו ודוחק לומר דלרבינא איפשטא ליה כמו כן בעיא דלקמן מהכיא דמנחות: [טו] **מה** [יא] **להלן ע"י ניתוח שלא בהפשט.** ואם תאמר היכי יליף מהכא דבבר הלמד בג"ש מחוץ ומלמד בג"ש דליפינן פר יום הכפורים נמתות שלא בהפשט מפר כהן משיח ונימות בפר כהן משיח גמרינן מעולה הלא כה"ג אפילו למד בהיקש מחוץ ומלמד בהיקש [יא] דהוי הימנו ודבר אחר דשלא בהפשט בפר כהן משיח מדאתקש עור ובשר לפרש יליף כדפירש בקונטרס ודבר הלמד בהיקש אינו מחוץ ומלמד בגזירה שוה ושמא אין זה היקש אלא בעלמא וי"ל דשלא

מדתנא דבי ר' ישמעאל דבר הלמד בהיקש מהו שילמד בבנין אב אמר רבי ירמיה לא לכתוב צפונה באשם ותיתי מבנין אב מחטאת למאי הלכתא כתביה לאו למימרא דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בבנין אב וליטעמיך תיתי מבנין אב מעולה [א] מאי טעמא לא אתי משום דאיכא למיפרך מה לעולה שכן כליל חטאת נמי איכא למיפרך מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות הדא מהדא לא אתיא תיתי הדא מתרתי מהי תיתי לא נכתוב רחמנא עולה [ב] ותיתי מחטאת ואשם מה להנך שכן מכפרין לא נכתוב רחמנא בחטאת ותיתי מהנך מה להנך שכן זכרים לא נכתוב באשם ותיתי מהנך מה להנך שכן ישנן בציבור כביחיד דבר הלמד בגז"ש מהו [ג] שילמד בהיקש אמר רב פפא [ד]

(ד) וזאת תורת זבח השלמים [וגו'] [ה] אם על תודה [ו] למדנו לתודה שבא מן המעשר [ז] מדאשכחן שלמים דאתו ממעשר שלמים גופייהו מנא לן דכתיב [ח] שם [ט] א"ל מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא [י] מעשר דגן חולין בעלמא הוא א"ל אמר [יא] אמרה [יב] למד קדש ומלמד קדש דבר הלמד בג"ש [יג] מהו שילמד בג"ש [יד] אמר רמי בר חמא תניא [טו] [טז] סלת מרבכת למדנו [יז] לרבוכה [יח] שבאה סולת חלות מניין ת"ל [יט] חלות [כ] חלות [כא] רקיקין מניין ת"ל [כב] מצות אמר ליה רבינא [כג] ממאי דמצות מצות מחלות גמר דלמא ממאפה תנור גמר אלא אמר רבא [כד] תניא [כה] וקרבו ופרשו והוציא מלמד שמוציאו שלם יכול ישרפנו שלם נאמר כאן [כו] ראשו [כז] וכרעיו ונאמר להלן [כח] ראשו וכרעיו מה להלן ע"י ניתוח אף כאן על ידי ניתוח אי מה להלן בהפשט אף כאן נמי בהפשט תלמוד לומר וקרבו ופרשו מאי תלמודא א"ר פפא כשם שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו ותניא [כט] רבי אומר נאמר כאן עור ובשר [ופרש]

מסורת הש"ס

א) ת"כ צו פרשה ז ה"ד ואילך. ב) מנחות סב. ג) לעיל מה. לקמן ס: [מכות יט. תמורה כא.]. ד) ת"כ שם פ"א הל' ז-ח. ה) [יומא סח.] ת"כ ויקרא חובה רפ"ה כה"ע. ו) [שם מז.] ת"כ אחרי פרשתא ה ה"ד. ז) ע"י לעיל לה., ח) מנחות מא., ט) עיין רש"י יומא סח. ד"ה ומאמר להלן ע"ש, י) תמורה יד., כ) שייך לע"ב.

גליון הש"ם

[נכ] דבר הלמד בהיקש מהו שילמד בבנין אב. עי' בלקה דף כ ע"א תוס' ד"ה בלמה מעולה מינה יכי: [שם דבר הלמד בג"ש מהו שילמד בהיקש. עי' לעיל דף לו ע"ב תוס' ד"ה ולאמי: [שם אמר רבי בר חמא תניא מלת מרבכת. עי' תוס' ד"ה ת"ש דף ח ע"ב תוס' ד"ה לאמר מחוחן מעלין: [שם ד"ה יאמר ראמר להלן בר בקולת בן צאן. עי' בתוס' זבחן זבחן יוסף חלק תה"ע סי' י"ב: [תוס' ד"ה לא נכתוב ובו' ר"ל דהא אמרינן התם דעילוי בהיתא בעלמא הוא. עי' לעיל דף מח ע"ב תוס'] [שם ד"ה אמר ובו' ומו בוא שמעא לעיל. עי' לקמן דף נז ע"ב תוס' ד"ה הייהו:

שינויי נוסחאות

א) מעולה אלא מעולה מאי נתה"י ושי"מ: ב) ל"ל בעולה נתה"י ושי"מ: ג) כמ"ל טפס ת"ש דתניא: ד) ל"ל אימר אמרה נ"ב: ועי' תוס' ד"ה ס"ד נכי קדמים נר' כלן הכי הכיח שלין לתוס' כדף מח. ומה שיטים, דכיונתו לר' ונליה שם נדפס כדף מח תוס' ד"ה אמר לאמרה: ה) מרש"י מה"י נראה דגרס' רבוכה שבאדוה כו' חלות שבתודה כו': ו) ק"י ת"ל חלות חלות לג"ש מה חלות האמורות ברבוכה סולת אף חלות האמורות בבולן סולת והלא רקיקין לא נאמר בהן סולת חלות מנין שיהיו סולת ת"ל מצות מצות לג"ש מה מצות האמורות בכולן סולת אף מצות האמורות בבאן סולת (שמ"ר) ועי' דק"ס: ז) כמתה"י רבא וכ"ה נכון (דק"ס): ח) ראש וכרעים כל"ל וכן כמתון וכרס"י (ש"מ): ט) ל"ל ובל (ש"מ): י) כמ"מ נוסף ודבר הלמד בקו"ו מהו שילמד בהיקש ובג"ש ובקו"ו ובבנין אב, וכעי"ז בכתה"י: יא) שאילתנו (ש"מ): יב) דיבור אם ליתא בכתה"י וכן מהקו הכ"מ, ופס ל"ל מחדא לא אתיא בר. אי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב. תיתי חדא מתרתי דחדא בהיקא וחדא ילפא בהיקשא: יג) [ד"ה] שכן מכפרין. עולה לגבי כל"ל (שמ"ר ובש"ש): יד) אמר האומר כל"ל (כתה"י ודי"ה): טו) ל"ל קדשים (ש"מ): טז) ל"ל נמי אזלינן (ש"מ): ועי' ת"ש (לקמן נא ע"ב) ד"ה נמנא אמר אמרה. ועי' תוס' מכה"ס יר"ם יומות (ע. ב) וכתב' המגיה שם: יז) ל"ל למדנו לרבוכה שבאדוה שבאה סולת ולא קמה וסק"ל ומה"ד רבוכה. יח) ומה"ד חלות שבתודה וסק"ל חלות שבתודה ובו' (כתה"י: יט) ל"ל דמנחת (ש"מ): כ) כלן חסר כדור ההוציא. משמע בהוצאה אחת (שמ"ר): כא) ופרשו מה פרשו הכ"מ (שמ"ר): כב) בא) ג"ש נוסף דאל"כ לא ידענינ ליה בחטאת ואשם נוסף הלא כתוב צפון אלא בעולה: כג) לחטאת לקמן (שם) וי"ל כו' (ש"מ): כד) ל"ל כדפריך בפרק אלו דברים (פסחים סו ב). ופרש (ש"מ): כה) ל"ל דאמרינן בהקומץ (ש"מ): כו) ל"ל דעולה (ש"מ): כז) החולין אף כל דבר שבחובה אינו בא אלא מן

(ד) [ה] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(ה) [ו] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(ו) [ז] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(ז) [ח] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(ח) [ט] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(ט) [י] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(י) [יא] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(יא) [יב] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(יב) [יג] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(יג) [יד] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(יד) [טו] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(טו) [טז] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(טז) [יז] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(יז) [יח] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(יח) [יט] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(יט) [כ] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כ) [כא] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כא) [כב] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כב) [כג] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כג) [כד] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כד) [כה] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כה) [כו] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כו) [כז] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כז) [כח] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כח) [כט] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

(כט) [ל] אם. אבל הכא נמי מלמד בג"ש מן קשיא דוחה היקש תניא כתיב בעיפיה יתר מכנין אב. ותיקן דמיקש הייהו רש"י גרים אמר לענין נמד מלמד מו דחוי לעיל בפנרא קלה מי לאמתוי לאיון, אבל מאחר שלמדנו שבאיקש מהיקש נשתנה מתולין מו יש לקיים הנמדות ולא לדחות בפנרא קלה (מהר"ש):

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com